

**O h n ě
n a
p l a n i n á c h**

O h n ě
Š ó h e i Ó o k a n a

p l a n i n á c h

V Y Š E H R A D

**Nakladatelství děkuje paní Heleně Konstantinové
za laskavé poskytnutí ilustrací**

**Na přebalu:
Helena Konstantinová
z cyklu Světlo
litografie, 1997
195 x 285 mm**

**Copyright by Šóhei Óoka, 1951
Translation © Jan a Vlasta Winkelhöferovi, 1976, 2007
Illustrations © Helena Konstantinová, 2007**

ISBN 978-80-7021-889-1

Trojcestí

Podíváme-li se na mapu severní části ostrova Leyte, vidíme, že zde ústřední horský hřbet končí a přechází v rovinu, táhnoucí se od Taclobanu na východě až po Carigaru na severu. Z této roviny vybíhá pak západním směrem do moře poloostrov, podobný ohromnému ušnímu boltci. Nižší horský hřbet, běžící tímto poloostrovem od severu na jih a patřící zřejmě k jinému systému než hlavní pohoří ostrova, objímá Ormocký záliv a v nejzazším koutě tohoto zálivu, dalo by se říci v kořeni lalůčku onoho velkého ucha, ponechává místo pro město Ormoc.

Prostor mezi oběma horskými hřbety zabírají močály, jimiž vede nahoru na sever státní silnice, takzvaná Ormocká cesta, která spojuje Ormoc se severním pobřežím a na něm ležící Carigarou, za ní pak obchází podél pobřeží severní výběžky hlavního pohoří ostrova, až konečně dospívá na východě do rozsáhlé nížiny kolem Taclobanu.

Spojením amerických jednotek, bojujících na východě a na západě ostrova Leyte, padly do jejich rukou Limon, Valencia a všechny další strategicky důležité osady na Ormocké cestě. Po silnici potom bez přestání uháněly americké tanky a nákladní auta a podél silnice měly svá stanoviště partyzánské hlídky. Proto když japonští velitelé

dostali rozkaz ke stažení se do Palomponu, ležícího na jihozápadním okraji poloostrova, vyvstala pro ně jako nejvážnější problém otázka, jak se přes Ormockou cestu na poloostrov probít. Nejvíce z nás, kteří jsme uvízli jako roztroušené zbytky japonského vojska na ostrově, mělo namířeno do okolí místa, obecně nazývaného „Trojcestí“, na němž odbočuje severně od Limonu z hlavní silnice cesta na Palompon. Představovali jsme si totiž, že kdyby se nám podařilo dostat se přes silnici na tuto cestu, mohli bychom jít víceméně po ní až do Palomponu a odpadlo by nám brodění přes močály.

Když jsme se konečně přiblížili k Trojcestí, zjistili jsme, že se zde dosud udržela v jakžtakž bojeschopném stavu jedna naše elitní jednotka, která v počátečním stadiu bojů zadržela na nějaký čas postup amerických vojsk, jež měly z nížiny u Taclobanu obejít hlavní horský masiv. Jednou v noci jsme uslyšeli ze státní silnice za kopcem známé štěkání japonských kulometů a rachot samopalů. Elitní jednotka se probíjela přes silnici.

„No, ti nám to zavařili,“ zabručel vedle mě nějaký poddůstojník. „Po týhle jejich exhibici se my za nima na druhou stranu už sotva dostaneme.“

Louka, na které jsme se zastavili, byla sevřena kolem dokola kopci jako dno otevřeného měšce. Ráno jsem se vyškrábal na vrchol kopce, za nímž se táhla silnice, a našel tam již skupinu našich, jak poschovávání za křovím obhlížejí terén.

Dole před námi se rozprostírala bažina, přes kterou běžel napříč jediný pruh široké cesty na vyvýšeném náspu; to byla Ormocká cesta.

Vlevo narůstal močál do šířky a táhl se za cestou ještě hodně dlouho, než dosáhl vzdáleného lesa. Jen tu a tam v něm stály osamělé akácie, rýsující se v mlžném oparu jako ostrovy. Zato na pravé straně vybíhal do bažiny mys

hustě zalesněného kopce, od kterého se jako vlečka táhlo po močálu k cestě nízké mlázi.

V dálece nad lesy se tyčila skalnatá hora s čepcem mraků, nejvyšší štít v pohoří poloostrova, jemuž Filipínci dali název Kanquipot. Naši vojáci toto jméno pojaponštili na Kankihó neboli Štít radosti, i když z hlediska japonských vojáků uvízlých na Leyte by bylo mnohem případnější hovořit o Štítu hrůzy.

Na nejzazším viditelném konci silnice vpravo, kde stálo u sebe jen několik domků, bylo Trojcestí. Ze silnice tam doleva odbočovala cesta na Palompon; bylo ještě vidět, že míří zhruba ke Štítu radosti, že však přitom nezachází do hloubi lesa, ale obíhá protilehlé pahorky po jejich obvodu.

„Jestli se dostaneme tamhle k tomu lesu, tak to máme v suchu,“ prohodil jeden z vojáků, ležících se mnou ve skrytu na kopci.

Po silnici projížděla občas americká vojenská nákladní auta a zelené džípy. Poprvé jsem viděl tak zblízka „nepřítele“. Na nákladních autech se vezli vojáci s ocelovými přílbami, naraženými hluboko do čela, a stříleli nazdařbůh ze samopalů do svahu, na němž jsme se skrývali. Někdy také něco volali.

„Pche, jsou to hajzlové! Menáže mají zřejmě dost, vyžraný jsou jak prasata,“ ozval se někdo, koho jsem sice neviděl, protože mezi námi byly stromy, ale kousavý tón jeho hlasu mi byl velice povědomý. Mohl patřit jen desátníkovi, o němž jsem si před dvěma dny myslel, že ho už nikdy nedohoním.

„Jste to vy, pane veliteli?“ vykřikl jsem proti své vůli a zvedl se na nohy.

„Sakra, ne tak nahlas!“ napomenul mě ze strany poddůstojník, který vypadal jako velitel jiné skupinky.

Obešel jsem malé křoví a tam skutečně odpočíval celý můj trojlístek: nadsvobodník, svobodník a samozřejmě

i desátník, ten však s rozmotanými ovinovačkami. Zatvářil se zcela zřejmě otráveně.

„Cože? To jsi ty? Ty seš ještě naživu?“

„Jsem, pane desátníku. Potkal jsem se tam s kamarády a trochu mě to zdrželo. Prosím za prominutí.“

„Není co zvlášť promíjet,“ zašklebil se desátník trpce. „Stejně to jediný, co teď máme na práci, je už jenom takovej malej průlomeček tamhle přes silnici.“

„Půjdeme do toho v noci?“

„Jo. Jindy než v noci to možný nebude, to je bez debaty. Do těch močálů totiž zapadneme pěkně hluboko.“

Sotva sto metrů řídkého bláta dělilo náš kopec od silnice a na povrchu této bažiny plavala zelená tráva, široká a oslizlá jako mořské chaluhy.

„Jakpak je tam asi hluboko?“ uvažoval nahlas nadsvobodník, který právě upíral nepřítomný pohled tím směrem.“

„To vodtuď jenom vočima nepoznáš,“ poučil ho desátník. „Copak hluboký to bude dost, ale zřejmě je to pořád ještě to nejlepší, když se všichni táhnou jenom sem.“

Nějaký voják, který ležel opodál, se k nám otočil a řekl: „Kdepak, k silnici je to jen asi po kolena a tam dál už pak nijak zvlášť hluboko nebude.“

„Jó? Ty se tu nějak vyznáš,“ reagoval na to desátník. „Asi si přes to už šel, že jo?“ Tón jeho slov byl i na frontové podmínky, v nichž se člověk nikdy nemohl spolehnout na to, co mu druhý řekl, až příliš jízlivý.

Oslovený se na chvíli dotčeně odmlčel, ale pak jen tak do vzduchu zahuhlal: „Slyšel jsem to od jednoho vojáka, co dřív sloužil v muničním skladu na Trojcestí... ale když myslíš, že lžu, tak si trhni nohou. Nikdo se tě o nic neprosí.“ Načež se zvedl a odešel. Byl poněkud vyšší postavy a pohyboval se nejistě, jako by měl ruce a nohy špatně zasazené v kloubech.

„Ten je nějaký divnej,“ šklíbil se posměšně dál desátník, jehož se to očividně nedotklo. „Nevím, co ho mohlo tak naštvat.“

„Záleží snad na tom? Jde stejně jenom o to, abysme se, my i on, dostali všichni do Palomponu,“ řekl nadsvobodník a ještě bručivě dodal: „I kdyby to bylo jen kvůli tomu, abysme mohli zamávat oficírům a štábu, až si budou odplouvat sami na Cebu.“

V té chvíli svobodník, který se zdál být z celé skupiny nejslabší jak tělesně, tak i povahově, přilezl blíž ke mně a zeptal se:

„Ty, nemáš ještě sůl?“

Zbytek soli v mé brašně byl promočen deštěm a jelikož brambory mi dávno došly, živil jsem se teď už jen tím, že jsem cestou lízal slanou vodu, prosakující hrubým plátnem.

„Trochu mám, ale...“

„Já už nemám nic. Velitel mi ji zabavil... hele, nedal bys mi ještě trošičku?“

Zdráhavě jsem otevřel svou brašnu. Hrubá tmavá filipínská sůl, promáčená deštěm, ztvrdla v brašně i s nečistotou na dně. Už jsem chtěl prsty kousek odlomit, když mě svobodník chytil za ruku.

„Počkej, pojď tamhle,“ řekl a odtáhl mě na místo, kam nebylo od desátníka vidět. Tam s mnohými díky převzal kousek soli a hned jej spolkl.

„Ty, něco ti poradím, jestli chceš,“ nabídl mi.

Čekal jsem beze slova, co to bude.

„Ty se pořád kolem nás točíš a seš samý ano, pane desátníku, a rozkaz, pane desátníku – já bych s tím bejt tebou přestal. Já jsem s tímhle desátníkem byl už na Nový Guineji a co se pamatuju, umí člověka jenom vyždímat, ale nikdy pro něj nic dobrého neudělá. Jo, když jsme byli v barácích v táboře, to to s ním ještě šlo, ale pak na frontě

se změnil a začal tu válku strašně žrát. Jestli budeš pokračovat tak, jak to děláš, obere tě napřed o všechnu sůl a pak... pak se na tebe vykašle.“

„Je to pravda, že jste na Guineji jedli lidi?“ zeptal jsem se.

„Lidi,“ jako by se zasn timer, obrátil oči k nebi a odmlčel se. „O tom radši mluvit nebudem. Ale řeknu ti něco zajímavějšího, co se stalo, když jsme se přesunovali z Buny. To byl pochod ještě horší než ta cesta sem. Přišli jsme tam na mladýho vojáka, kterej se doplazil s průstřelem v prsou až k cestě. Ten voják měl už skoro smrt na jazyku, ale pořád říkal: „Zabte toho lumpa, je to zrádce!“ Potom z něj vylezlo, že ten lump byl velitel jeho čety, a nakonec jsme z něj dostali, že ustupoval sám s tím svým velitelem a ten že ho začal přemlouvat, aby se společně vzdali. On nechtěl poslechnout, tak velitel po něm střílel a šel se pak asi vzdát sám. Taková to byla svině. Proč ho zabíjel, když se mohl vzdát i bez toho, no ne?“

„To je pravda.“

„Jo, tenkrát byla ještě spousta správnějch vojáků, a přesto mezi veliteli byly i tam takovýhle svině. A proto...“

„Co proto?“

„Proto... já neříkám, že i náš desátník je takovej, ale je to prostě poddůstojník a u těch nikdy nevíš, co si doopravdy myslí. Já pod ním sloužím, a tak od něj zdrhnout nesmím, ale ty seš přece docela volnej. Ono ti bylo asi smutno, když jsi byl sám, já vím, ale měl bys to tak každopádně lepší. Nejlepší jak to vůbec můžeš mít, to mi věř.“

„Já ti rozumím,“ pokýval jsem hlavou.

„To je dobře. Tak se podle toho zařid,“ poradil mi ještě, než jsme se vrátili zpět.

Desátník nás sledoval úkosem: „Co jste si to tam šeptali vy dva? Radili jste se, jak se vzdát, co? Jestli chcete zved-

nout ruce, tak k tomu je teď nejlepší příležitost. Kdoví kdy zase uvidíte Amerikány, až se dostaneme do Palomponu... koukněte, tamhle zrovna jedou a jaký jsou pěkný!“

Po silnici dole projíždělo malé auto s nápisem „vojenský kněz“. Z okna vystrkoval hlavu drobný stařík v khaki uniformě a rozhlížel se nervózně na všechny strany.

„Hej, ty!“

Otočil jsem se po desátíkově hlasu a zjistil, že se dívám přímo do hlavně jeho pušky.

„Jestli myslíš, že se můžeš vzdát,“ zasyčel na mě, „tak si to jenom zkus. Dokud jsem tady já, tak nemůžeš, rozumíš? Copak se aspoň kapku nestydíš? Zkusil jsi už zdrhnout jednou, a nevyšlo ti to. Ale pamatuj si, já tě do Palomponu dostanu, i kdybych tě tam měl sám přitáhnout!“ Zdálo se, že tím skončil, ale pak ještě dodal: „A netvař se aspoň tak blbě, jo?“ a pobaveně se nad mým výrazem rozesmál.

S v ě t l a

Pomalou se již stmívalo, ale vytrvalý liják nebral konce a zahaloval stále bažiny jemnou mlhou. Nejprve zmizel v dálce Štít radosti, po něm ostrůvky akácií a nakonec i les a mlází před námi. Brzy potom se udělala tma, že nebylo vidět ani na krok, a s ní ustala zcela i americká doprava na silnici.

Toužebně očekávaný okamžik se přiblížil a tmou se ozvaly již první charakteristické zvuky: smýkání těžkých těl, klouzajících po mokré hlíně z kopce dolů, a do toho mumlavý šepot.

„Tak snad taky vyrazíme, ne?“ oslovil jsem rovněž šeptem naši skupinu.

„Kuš, ty pitomče!“ odpověděl mi desátník. „Od teďka budeš držet hubu a jestli jenom cekneš, tak ti dám takovou, že se z ní už neproberesh.“

Sjížděl jsem po svahu dolů, nohama napřed. Narážel jsem přitom do stromů a zachycoval se o hustý podrost. Uvědomoval jsem si stejné zvuky, doléhající ke mně z obou stran, avšak poté, co jsem se na úpatí kopce zastavil, zvuky docela přestaly a já najednou nevěděl, mám-li vůbec někoho kolem sebe. Desátník a ostatní se o mě samozřejmě nestarali.

V bažině přede mnou nebylo ani známky po nějakém pohybu. Na okamžik mě přepadla děsivá myšlenka, že se stalo něco nepředvídaného, kvůli čemu všichni zatím od přechodu upustili, a že zde stojím úplně sám. Ale tu jsem zaslechl z temnoty před sebou klepnutí, jako když jídelní miska narazí na pochvu bodáku. Jakoby vábena tím zvukem má noha sama vykročila vpřed.

Byly tam hluboko se bořící trsy trávy a někde blízko tekla voda. Také bosá noha, kterou jsem zapadl až po lýtko, mi zvěstovala chlad vody. Druhá noha sice ještě došlápla na další trs trávy, ale vzápětí nato jsem zapadl nějakých šedesát centimetrů hluboko. To už začínalo naprosto jasně jenom bahno. Nohy se do něj bořily a jejich chodidla už nenahmatávala pevný podklad. Chůzi provázel zneklidňující pocit, že celou váhu těla nese jenom hloubka sešlápnutého bláta. Puška na rameni jako by mi svou tíhou sama vlačovala nohy do bahna, které bylo čím dál hlubší.

Všude kolem bylo tma. Déšť ustal a nejspodnější vrstvou vlhkého vzduchu se zdálky ozýval jen přerývaný štěkot psa.

Občas, když jsem zvedl hlavu, rozeznal jsem čáru náspu silnice, která přede mnou běžela napříč tmou, jako nezřetelná hranice mezi vzduchem a zemí. To byl můj cíl, avšak vůbec se mi nepřibližoval.

Bahno, jehož hloubka se zvětšovala, mi už objímalo stehna. Nedalo se jít jinak než vytáhnout jednu nohu co nejvýš, pak udržet rovnováhu na druhé noze, která se přenesenou vahou začínala bořit hlouběji do bahna, vytaženou nohou opsat veliký, vršek bažiny rozhrnující oblouk a na jeho konci nakročit vpřed. Pak bylo třeba přenést váhu na nakročenou nohu, která s čvachtavým bubláním zajela do bahna a celý proces se opakoval s druhou nohou.

Brzy jsem byl blízek vyčerpání. Děsilo mě pomýšlení, že o kus dál by mohla být bažina ještě hlubší, protože pak bych v ní uvízl docela. Musel bych tu zůstat až do rána po pás v bahně a dát se od prvních Američanů ze silnice zastřelit.

Byly to opravdu strašlivé chvíle. Přemítal jsem, zda ostatní vojáci jsou také v bahně tak hluboko jako já, a velice jsem toužil se o tom přesvědčit. Chtělo se mi na ně zavolat, ale tentokrát mi ústa zavíral strach z jejich zlosti, kdybych vykřikl.

Hlavou mi šlehla myšlenka, že bych se měl raději vrátit. Ale tu jsem si zase uvědomil, že bych už ani nebyl schopen projít celou tu cestu blátem nazpátek ještě jednou. Ne, neměl jsem na vybranou. Musím jít dál tak dlouho, dokud budu moci. A uvíznu-li tu neschopen pohybu, pak ať mě ráno Američané třeba zabijí. Anebo půjdu, dokud neumřu sám; s tím jsem se přece už smířil v posledních dnech několikrát.

Když jsem se takto připravil na smrt, rozlil se ve mně příjemný pocit pohody, jako bych se vrátil domů. Asi jsem nejvíc potřeboval ke spokojenosti právě vědomí něčeho, co, ať půjdu kamkoli a budu zkoušet dělat cokoli, na mě tam někde na konci určitě počká.

Najednou mi bylo lehce u srdce. Dokonce jako by ve mně vzkypěla nová síla. I nohy jsem začal vytahovat z bahna bez křečovitého úsilí, s pocitem, že si mohu jít podle svého. A zároveň se mi zdálo, že se dostávám kupředu rychleji.

Spolu s tímto ulehčením se však zrodil i jiný, velice podivný pocit: že mé pohyby někdo sleduje. Na okamžik jsem se zastavil. V té tiché černotě okolní bažiny přece však nemohl být nikdo, kdo by mě sledoval. V duchu jsem se vysmál vlastním halucinacím a začínal se brodit dál.

Ale mýlil jsem se. Někdo mě musel sledovat. Mám na to důkaz: jakmile jsem v duchu odmítl pocit, že jsem sledován, ztratily moje pohyby onen pocit volnosti a lehkosti a přestalo se mi zdát, že postupuji rychle.

Násep silnice se přede mnou vztyčil neočekávaně náhle. Blízko mě se ozval něčí těžký dech. Má dopředu rozpráhla levá ruka se dotkla pochvy bodáku a instinktivně se jí chytla.

„Pust', potvoro, pust' mě!“ zašeptal někdo výhružně. Zdálo se mi, že poznávám desátníkův hlas.

Ale bláto už trochu ztrácelo na hloubce. Ještě jsem do něj sice dva kroky zapadl až po stehna, pak však se již noha opřela o pevnou zemi jako o vysoký schod. Byl to základ silničního náspu. Konečně jsem mohl dát pušku dolů.

V trávě snad dvoumetrového svahu pod silnicí se daly vytušit známky hemžení lidských bytostí. Chomáče trávy šustily vojákům pod rukama, jak se jich přidržovali, když šplhali nahoru. Tam se táhla na obě strany do tmy bílá Ormocká cesta. Když jsem se přes ni plížil a opíral se lokty o tvrdý štěrk, táhl jsem pušku za sebou. Neušlo mi přitom, že bělobu cesty se mnou přelézala spousta jiných podobných tvorů, černajících se na ní jako mravenci. A zase ke mně dolehlo štěkání psa.

Na opačné straně se dalo sjet po trávě z náspu rychle dolů. Bylo tam slyšet tekoucí vodu. Překročil jsem ji jen tak po sluchu a šel dál. Bláto zde dosahovalo jenom ke kotníkům. Onen neznámý voják v poledne se ve své předpovědi nemýlil. Bezděky jsem se napřímil a chtěl jít dál, ale někdo se na mě obořil:

„Plíž se, ty pitomče!“

Plížili jsme se tedy. Před námi se již rýsoval temný okraj lesa. Hnala nás myšlenka, že dostaneme-li se k tomu lesu, máme vyhráno. Pololeže, polokleče jsme lezli pomocí loktů a kolen poměrně rychle kupředu.

Podvědomě jsem cítil, že tma kolem je plná vojáků, postupujících stejným směrem jako já. Konečně jsem přestal být jenom „já“ a znovu se stal částí „my“.

Náhle to někde v naší skupině zazvonilo, jako když kov udeří o kov. Takřka v témže okamžiku na nás dopadlo zepředu světlo a s ním i sprcha střel. „Tanky!“ vykřiklo několik hlasů současně. Hned jsem se natáhl rovně na břicho a přitiskl své tělo co nejvíce k zemi. Měl jsem dost času na to, abych si všiml, že v lese před námi bylo vedle sebe několik ostře zářících světel, která svými paprsky pátrala jako obří oči sem a tam. A také jsem viděl, že na obou stranách kolem mě leží v travnaté mokřině, po níž jezdily křížem krážem kužele světla, plno našich vojáků.

Tiskl jsem čelo k zemi. Pokaždé když zasvítilo do koutků mých očí z obou stran světlo, zafičelo mi těsně nad hlavou několik střel. Sunul jsem se kousek po kousku zpátky. I v tom tlukoucím rachotu kulometů a v dutém plácání střelami vyhazovaného bláta mě matně napadlo, že rychlý a trhaný pohyb mých údů se musí velice podobat scénám ze starého kinematografu.

„Teď jsem ji koupil,“ vykřikl nějaký raněný.

„A-a-ah!“ ozval se výkřik, který sílil a pak najednou zmlkl. Již podruhé se mi zezdálo, že poznávám desátníkův hlas.

Skočil jsem na nohy a rozběhl se zpátky. Tráva na náspu byla tak jasně osvětlena, že na ní bylo vidět i můj stín. Hnal jsem se přímo k tomuto světlému pruhu. Těsně pod náspem jsem přece překračoval strouhu, musím se do ní dostat! Ze smaragdově zářící trávy, která rostla na okraji, jsem se skulil do strouhy. Tekla v ní zurčivě voda. Nade mnou létaly střely a přejížděly kužele světla, které stále ozařovaly násep silnice. Nějakou dobu to tu vydržím, uvažoval jsem. Američané se asi s tanky přes močál nepustí a bez nich na zteč sotva půjdou.

Jak dlouho to už asi trvá? Konečně přestaly střílet kulometry. Jenom světla reflektorů přejížděla neustále po trávě náspu. Za nějakou dobu i ta postupně pohasla. Už zbylo jen jediné, jež zůstalo svítit do jednoho místa jako dlouho se táhnoucí výkřik. Nakonec zhaslo i to.

Znovu se rozhostila všude tma a ticho. Nic se nehýbalo. Kam se poděli všichni ti vojáci, kteří se se mnou plazili po břiše k lesu? Nevěděl jsem. Celý můj svět se v tom okamžiku skládal jenom ze tmy, která mi zaslepovala oči, z vody, která vytrvale obtékala mé tělo a zdálo se, že již prosákla celou mou kůží, a pak ještě z pachu bláta a trávy.

Zhluboka jsem si oddechl a zvedl se ze strouhy. Les vpředu se temně rýsoval ve své původní černi, jako kdyby se bylo vůbec nic nestalo. Do uší se mi znovu donesl psí štěkot.

Tu však jsem zaslechl od silnice nový zvuk. Byl to děšť. Smíšen s ním přicházel i šepot několika hlasů. Pak ještě jako by někdo zpíval a klepal přitom do plechu.

Vyšplhal jsem se pomalu na násep, přitiskl ucho k zemi a když jsem se ujistil, že se ke mně neblíží žádné kroky, přeběhl jsem rychlými přískoky přes silnici jako žába a vrhl se na druhé straně po hlavě dolů.

Tam jsem si chvilku odpočinul a vydal se znovu přes bažinu. Pušku už jsem v rukou nějakou dobu neměl. Snad proto se mi zdála zpáteční cesta mnohem příjemnější.

OBSAH

1. Odchod	7
2. Cesta	14
3. Ohně na planině	20
4. Vyhnaneci	28
5. Fialové stíny	34
6. Noc	38
7. Hřmění děl	45
8. Řeka	49
9. Měsíc	53
10. Kokrhání	56
11. V ráji	61
12. Symbol	65
13. Sen	70
14. Cesta dolů	74
15. Život	79
16. Psi	82
17. Věci	88
18. De profundis	91
19. Sůl	95
20. Puška	99
21. Kamarádi	103

22. Poutníci	109
23. Déšť	116
24. Trojcestí	119
25. Světla	126
26. Zjevení	132
27. Plamen	139
28. Hladem umírající a blázen	143
29. Ruka	148
30. Polní lilie	152
31. Ptactvo nebeské	156
32. Oči	158
33. Maso	162
34. Lidstvo	168
35. Opice	172
36. Chvála na proměnu těla	177
37. Deník blázna	182
38. Ještě jednou k ohňům na planinách	188
39. Psaní mrtvého	193
Doslov	198

Šóhei Óoka

**O h n ě
n a
p l a n i n á c h**

EDICE SVĚTOVÁ PRÓZA

Z japonského originálu Nobi přeložili a doslov napsali Jan a Vlasta Winkelhöferovi. Obálku s použitím ilustrace Heleny Konstantinové a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., v Praze roku 2007 jako svou 775. publikaci. Odpovědná redaktorka Radka Fialová. Vydání druhé. AA 7,83. Stran 208. Vytiskla tiskárna Finidr, s. r. o. Doporučená cena 248 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-889-1